

**Ett utdrag ur "Mitt i Afrika" en kvinnas kamp för de vilda djuren
av Ann Olivecrona & Petter Karlsson ©2011
sidan 211-213.**

Vargdebatten, till exempel, skulle jag mycket gärna ge mig in i.

Jag menar, att införa licensjakt på en utrotningshotad stam, hur dum får man vara? Har vi glömt hur vi människor en gång levde? Har vi helt förlorat insikten att vi bara är en del i ett större sammanhang?

Och varför är det alltid *djuren* som måste ge upp sina vanor och överge sina jaktmarker, inte vi? Om vi nu är så rädda för att vargen ska äta upp våra får, varför inte ta in boskapen på nätterna som man gjorde förr? Och som vi kräver att massajer och indier ska göra, i stället för att ta till vapen mot de lejon eller tigrar som hotar deras kor och får? Eller helt enkelt acceptera att ett och annat tamdjur stryker med ibland? Har vi inte råd med det, så säg?

Sverige tycks var det enda landet där befolkningen faktiskt är *rädd* för vargen. Medan italienerna lugnt ser vargar böka i bybornas soptunnor, och kanadensarna, amerikanerna, rumänerna och ryssar mest rycker på axlarna åt rapporter om att varg har synts till i trakten, tycks vi svenskar leva i tron att vi alla kan gå samma öde till mötes som Rödluvans stackars mor-mor. Vi tror att vargen anfäller människor och rövar bort små barn som leker i ett skogsbyn.

I själva verket finns det ju inte *ett enda* dokumenterat fall då en vild varg har dödat en människa i Sverige. Är inte det märkligt så säg, att svensken som anser sig så bildad och upplyst, lever kvar i en sådan vidskepelse?

Nej, vi ska vara glada och stolta över att vargen är tillbaka. Klart vi ska ha varg i Sverige, den har ju funnits här längre än vi! Och inte trehundra vargar med en allt tunnare genbank. Utan snarare tretusen friska, starka och vackra.

Ingen ska heller inbilla mig att den vargjakt som drogs ingång hösten 2009 var så genomtänkt och riktad som myndigheterna påstod. Det sades att bara vissa utvalda djur skulle skjutas, aldrig honor med valpar till exempel. Men säg mig den jägare som kan se skillnaden på ålder och kön hos ett par vargar som hastigt svishar förbi borta i skogsbyn. Det kan knappt ens de som jobbar med dem i djurparker.

Nej, den svenska vargjakten är en pinsamhet där man riskerar att fördomsfulla människor skjuter hej vilt på varje varg de ser. Eller ska vi kanske snarare säga; " Hej då, vilt"? För upphör inte vansinnet har vi snart ingen vargstam kvar värt namnet.

Mitt slutord blir därför en uppmaning att alltid försöka tänka längre.

Ann Olivecrona